

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **Spolek seniorů Mladé Buky, z. s.**
se sídlem Mladé Buky 213, 542 23 Mladé Buky
zastoupen JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem advokátní kanceláře
NNK a partneři s. r. o.
se sídlem Dukelská třída 15/16, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. září 2018, č. j. MPSV-2018/155113 -220/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru sociálních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 6. 2018, č. j. KUKHK-

15306/SV/2018/Zv/SOCPR/7-12. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 107 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že minimálně od listopadu 2017 poskytuje pobytovou sociální službu typu domova pro seniory dle § 49 zákona o sociálních službách, a to bez oprávnění k jejímu poskytování ve smyslu § 78 odst. 1 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Této žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 28. 11. 2018, č. j. 30 A 135/2018-58.
3. Žalobce namítal, že žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně v tom, že popsany způsob ubytování nelze považovat za přirozené prostředí domova nebo nájemní bydlení, ale jedná se o nedílnou součást poskytování sociální pobytové služby, neboť všichni členové spolku se za poskytováním sociální služby přestěhovali do sídla spolku. Žalovaný dle žalobce pomíjí, že žalobce je spolkem založeným podle § 214 a násl. občanského zákoníku a jako subjekt právních vztahů neposkytuje sociální služby, ale slouží především k zajištění důstojného stáří pro seniory, své vlastní členy. V řízení bylo dle jeho názoru prokázáno, že samotné sociální služby jsou poskytovány jednotlivými asistenty sociální péče (dále jen „asistent“) na základě smlouvy mezi členem spolku a asistentem, a tedy v souladu s § 83 zákona o sociálních službách.
4. Uvedl, že veškerá činnost je orientována dovnitř spolku, tj. ve prospěch vlastních členů. Ti se sice musejí do sídla spolku přestěhovat, ale jde o stěhování do nového domova, které se nijak výrazně neliší od stěhování do nájemního bytu v klasickém bytovém domě. Základní vybavení (nábytek apod.) není ve vlastnictví žalobce, ale vlastníka objektu. Členové si mohou donést i své vlastní věci. V objektu se sdružují lidé v podobné situaci a se stejnými cíli - zajistit si důstojné stáří a nebýt sám. Spolek vyvíjí dovolenou činnost a nevyvíjí žádnou podnikatelskou aktivitu. Tím, že členové spolku jsou zároveň osobami, jimž je poskytována péče, dospělo by se argumentací správních orgánů k absurdnímu závěru, že členové spolku poskytují nezbytnou péči sami sobě nezákonným způsobem.
5. Vymezil se proti tvrzení žalovaného, že způsob prezentace žalobce u veřejnosti vzbuzuje dojem, že se jedná o pobytovou sociální službu pro osoby se sníženou soběstačností z důvodu věku, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Z webové prezentace žalobce naopak vyplývá, že žalobce je zapsaným spolkem sdružujícím seniory s cílem vytvářet sdílené bydlení v přirozeném sociálním prostředí jako alternativu ke stárnutí v institucích jako jsou domovy pro seniory. Od klasických domovů pro seniory se tedy žalobce výslovně odlišuje.
6. Žalobce dále uvedl, že nikdy neprohlášoval, že poskytuje sociální služby dle § 83 zákona o sociálních službách. Setrvale poukazuje na to, že citované ustanovení naplňují asistenti, kteří docházejí do sídla spolku za jeho členy. Žalovaný dle jeho názoru obecně v napadeném rozhodnutí směřuje dohromady služby, které byly členům poskytovány asistenty, se službami, které členům poskytuje sám žalobce. Zdůraznil, že žalobce není subjektem smlouvy o poskytnutí pomoci, ani tyto smlouvy pro členy nepřipravuje.

Smlouvy o poskytnutí pomoci jsou uzavřeny mezi asistenty a jednotlivými členy a žalobce pouze vypořádává příspěvek na péči ve vztahu člen - asistent, a to na základě příkazní smlouvy a v případě, že o to má člen zájem. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že všechny vyjmenované činnosti charakteristické pro pobytové sociální služby (zejména pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu a pomoc při osobní hygieně) vykonává žalobce.

7. Tím, že péče je poskytována asistenty, kteří nejsou v žádné formě pracovněprávního vztahu se žalobcem, je vyloučeno poskytování sociálních služeb žalobcem. Dle něj žádný předpis nestanoví, že by jeden příjemce péče nemohl mít pomoc od více asistentů a naopak. Podstatná podmínka osobní poskytování péče asistentem je v daném případě splněna. Není rovněž zakázáno, aby příjemce příspěvku na péči svěřil spravování administrativních záležitostí spojených s jeho poskytováním jinému. Zdůraznil, že žalobce činnost asistentů nijak neorganizuje a z příspěvku na péči, který na základě příkazních smluv uzavřených s členy asistentům přeposílá, ničeho neinkasuje, ani neposkytuje žádné služby, které by z něj byly hrazeny. Žalobce tak pro členy „zajišťuje“ sociální péči výhradně tak, že členům, kteří ho k těmto úkonům zmocní, pomůže vyřešit administrativní záležitosti s tím spojené, tuto péči však nezajišťuje ve vlastním slova smyslu. Žalobce pouze umožňuje asistentům přístup do pronajatého objektu, dále se na jejich činnosti nijak nepodílí, neorganizuje ji, nemá z ní žádný majetkový prospěch, a pokud žalovaný dospěl k jiným závěrům, učinil tak v rozporu s provedenými důkazy. Všichni tam působící asistenti si mezi sebou zvolili vlastní vedoucí, domluvili se a rozdělili si časové úseky poskytování péče. Do této domluvy žalobce nijak nezasahuje. Uvedenou skutečnost mohli asistenti potvrdit, kdyby krajský úřad či žalovaný vyhověli návrhům žalobce na jejich výslech.
8. Žalobce má za to, že nájemní smlouva ani příkazní smlouva neodpovídají základním činnostem vymezeným v § 49 citovaného zákona. Uvedl, že spolek není pronajímatelem a netěží z pronájmu žádný prospěch. Stejně tak nemá nic z příkazní smlouvy, resp. z příspěvku na péči. Navrhl k důkazu výslech pěti označených svědků - asistentů.
9. K odůvodnění žalovaného, že *„účelem zavedení asistenta do zákona o sociálních službách měla být snaha zajistit dostupnost potřebné pomoci v oblastech s málo dostupnými sociálními službami terénního charakteru a současně umožnit lidem, kteří vyžadují pomoc jiné fyzické osoby, aby mohli i nadále zůstat ve svém přirozeném domácím prostředí, a že pojem přirozené sociální prostředí je v § 3 písm. d) zákona o sociálních službách definován jako rodina a sociální vazby k osobám blízkým, domácnost osoby a sociální vazby k dalším osobám, se kterými sdílí domácnost, a místa, kde osoby pracují, vzdělávají se a realizují běžné sociální aktivity“*, žalobce namítá, že žalovaný zaměňuje termíny „domácí“ a „sociální“. Dle jeho názoru není z ničeho zřejmé, proč by uvedený termín měl být použitelný i při výkladu činnosti asistentů. Ustanovení § 83 zákona o sociálních službách s ním vůbec neoperuje. Nadto se žalobce domnívá, že sídlo spolku, kde jsou členové ubytováni, lze podřadit pod uvedený termín, neboť nepochybně členové spolku subjektivně toto místo vnímají jako svůj domov, kde realizují běžné sociální aktivity. Zákonem není stanoveno, že by asistent musel péči poskytovat na adrese bydliště příjemce. V případě žalobce platí, že členové považují adresu žalobce, v níž bydlí, za svůj domov. O tom svědčí i skutečnost, že následně většina členů přehlašuje adresu trvalého pobytu právě do sídla žalobce a deklarují tak, že právě zde mají být k dispozici pro státní orgány a jiné osoby.

10. Žalobce poukázal na to, že i z jiných kontrol obsažených ve spise bylo zjištěno, že je vše v pořádku a o členy je řádně postaráno. Uvedl, že k odvolání doložil čestná prohlášení členů spolku (doložil je rovněž k žalobě), která žalovaný neprovedl k důkazu, a v napadeném rozhodnutí se s nimi nijak nevypořádal. Z uvedeného důvodu namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou dále spatřuje i v tom, že se žalovaný nevypořádal ani s jeho návrhem na výslech svědků - asistentů, kteří za členy žalobce docházejí. Pouhý odkaz na § 6 správního řádu je dle něj nedostatečný, neboť musí být uvedeno, proč konkrétně nepotřebuje správní orgán svědky vyslechnout. To platí i v případě námitek účastníka řízení, přičemž k několika odvolacím námitkám žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil, konkrétně se nezabýval námitkou o právní povaze spolku, či námitkou týkající se zajištění stravování.
11. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Zopakoval předmět řízení a zjištěný skutkový stav věci. Dle žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že klientům zařízení je poskytována sociální služba typu domova pro seniory ve smyslu § 49 zákona o sociálních službách. Skutečnost, že ji poskytují asistenti sociální péče bez oficiálního smluvního vztahu s žalobcem, není rozhodná. Žalovaný uvedl, že primárním účelem institutu asistenta sociální péče je poskytování sociální péče v přirozeném prostředí klienta, kdy asistent poskytuje tuto péči osobně, nikoli všem klientům podle rozpisu směn. Připomněl definici přirozeného sociálního prostředí dle § 3 písm. d) zákona o sociálních službách se závěrem, že způsob ubytování členů spolku sestěhovaných do sídla spolku za účelem poskytování sociálních služeb, bydlících ve dvoulůžkových zařízených pokojích sdílených s cizí osobou, nikoli dle vlastního výběru, nelze za přirozené sociální prostředí považovat. Žalovaný zopakoval, že provázanost žalobce a asistentů spatřuje zejména v existenci příkazních smluv, na základě kterých žalobce od členů spolku vybírá a dle vlastního uvážení přerozděluje finanční prostředky (odměny) asistentům, přičemž členové spolku odevzdají celý příspěvek na péči žalobci a nejsou informováni, kterému asistentovi a za jaké úkony byl příspěvek či jeho část poskytnuta.
13. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce tím, že zprostředkovává úhrady za služby asistentů, platby mezi asistenty rozděluje podle odpracovaných směn, zajišťuje vybavení pokojů, celodenní stravování, zdravotní a ošetrovatelskou péči, se fakticky chová jako poskytovatel sociální služby ve smyslu § 49 zákona o sociálních službách. Žalobce jako právnická osoba tak poskytuje sociální služby bez oprávnění, čímž naplnil znaky přestupku ve smyslu § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách.
14. Na uvedeném závěru dle žalovaného nic nemění ani skutečnost, že žalobce funguje jako spolek. Pravidla pro poskytování sociálních služeb stanovená zákonem o sociálních službách, jejichž účelem je zachování kvality služeb a ochrana klientů, platí pro každý subjekt, který sociální služby poskytuje bez ohledu na jeho právní formu. Žalovaný s odkazem na doložené stanovy spolku poznamenal, že členové spolku nemají prakticky žádné možnosti, jak činnost spolku ovlivňovat. Valnou hromadu spolku svolává prezident dle potřeby, valná hromada volí orgány valné hromady (nikoli orgány spolku) a může předkládat návrhy, podněty a připomínky ostatním orgánům spolku. Prezident

spolku má kompetence ohledně koncepce rozvoje, majetkových otázek, včetně schvalování účetní závěrky, členství ve spolku, výše členských příspěvků a jmenování nového prezidenta.

15. Závěrem žalovaný zdůraznil, že zákonný požadavek, aby sociální služby byly poskytovány na základě oprávnění formou registrace, není samoúčelný, nýbrž má být garancí kvality poskytované péče. Zároveň toto oprávnění nelze nahradit jiným např. živnostenským oprávněním. Žalovaný pak v daném směru neposuzuje, zda služby poskytované žalobcem jsou či nejsou kvalitní, ale říká, že žalobce porušil zákon, pokud své služby neregistroval. Poukázal na to, že není obecně žádoucí, aby ustanovení zákona o sociálních službách o registraci poskytovatelů sociálních služeb byla obcházena poskytováním péče prostřednictvím asistentů sociální péče. Výše pokuty byla stanovena s ohledem na okolnosti případu ve výši jedné desetiny její horní hranice a v rozhodnutí řádně odůvodněna. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Věc projednal a rozhodl při jednání. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

17. Žalobce je spolek vzniklý a zapsaný do spolkového rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové dne 1. 3. 2017. Sídlo spolku je na adrese Mladé Buky 213. Účelem spolku je: (1) vytvářet podmínky pro důstojné stáří seniorů a za tímto účelem zabezpečovat provoz klubu podle potřeb svých členů, (2) v místě svého působení navazovat vzájemně prospěšnou spolupráci se zdravotními, sociálními, pečovatelskými subjekty a dalšími subjekty, (3) podpora rodin a jednotlivců pečujících o nemohoucí seniory v domácím prostředí, (4) pořádání společenských akcí pro členy klubu a další zájemce, (5) navazování vzájemně prospěšných kontaktů s organizacemi, které pomáhají seniorům a jejich rodinám po celé ČR i v zahraničí. Nejvyšším orgánem spolku je valná hromada, statutárním orgánem je prezident (pan L. V., manžel majitelky budovy - sídla spolku a viceprezidentky spolku paní G. V.).
18. Dle ve spisu založených webových stránek (<http://www.penzion-pro-seniory.cz/>) žalobce vystupuje jako zařízení Senior Centrum Sluníčko (dále také jen „zařízení“), které nabízí „sdílené bydlení nejen pro aktivní a výjimečně zdravé seniory, ale i mladším lidem, kterým se v důsledku úrazu či nemoci mění schopnosti, mohou být např. pohybově omezeni.“ Nabízí ubytování v jedno a dvoulůžkových pokojích (s maximální kapacitou 20 lůžek), které mají vlastní sociální zařízení a jsou vybaveny polohovací postelí, šatní skříní, komodou, TV a wi-fi připojením. Dále nabízí celodenní stravování, praní, žehlení, úklid, volnočasové aktivity, jednou týdně návštěvu lékaře a péči o tělo (kadeřnice, masér, fyzioterapeut, pedikúra).
19. Dne 18. 7. 2017 zařízení navštívily pracovnice oddělení sociální péče Městského úřadu Trutnov. Ze zápisu se podává, že žalobce zahájil svou činnost dne 1. 5. 2017, provoz zařízení byl zahájen 1. 6. 2017. Dle sdělení „majitele zařízení“ nebude chtít vstoupit do

registru sociálních služeb, jedná se o soukromé zařízení, je členem nově vzniklé Asociace péče o seniory. Maximální kapacita je 20 lůžek (4 pokoje jednolůžkové, 8 pokojů dvoulůžkových). Péči má zajistit maximálně 8 pečovatelek (asistentek sociální péče, které nejsou zaměstnanci žalobce, ale mají smlouvu přímo s klienty). Péče je poskytována 24 hodin denně s tím, že do zařízení dochází lékařka, v pozdních odpoledních, nočních a brzkých ranních hodinách je zdravotnická péče poskytována Rychlou záchrannou službou a je nasmlouvaná zdravotnická služba ALICE Trutnov. Měsíční platba za ubytování, členský příspěvek a stravu na jednolůžkovém pokoji činí 15 000 Kč, na dvoulůžkovém pokoji 13 000 Kč. Vstupní kauce činí 30 000 Kč. Pokoje jsou vybaveny polohovací postelí se signalizačním zařízením, jídelní židlí a stolem, komodou, šatní skříní a TV. Klient si může donést „drobnosti ke zpříjemnění bydlení“, ne však nábytek. Strava se poskytuje 5x denně a je dovážena.

20. Dne 10. 10. 2017 obdržel správní orgán I. stupně podnět Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Hradci Králové, který v rámci řízení o přiznání příspěvku na péči z úřední činnosti zjistil, že žalobce nabízí (na svých webových stránkách) ubytovací a stravovací služby a úkony charakteru sociálních služeb (péči o imobilní seniory a osoby vyžadující péči), kterou poskytuje prostřednictvím asistentů sociální péče (smlouvy o poskytnutí pomoci asistentem sociální péče jsou součástí žádostí o příspěvek na péči, v nichž je uvedeno, že péče je poskytována v zařízení - sídle spolku).
21. Dne 20. 2. 2018 byla Úřadem práce – pracoviště Trutnov provedena v zařízení předem neohlášená kontrola využívání příspěvku na péči (viz čl. 7/25 a 7/33 správního spisu; strana 2 a 3 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí).
22. Dne 22. 2. 2018 byla Úřadem práce – kontaktní pracoviště Vrchlabí provedena v zařízení další kontrola využívání příspěvku na péči (viz čl. 7/1 – 7/2 správního spisu). Pohovor byl proveden se třemi klienty zařízení za stálé přítomnosti personálu.
23. Dne 14. 3. 2018 podal Úřad práce – Krajská pobočka v Hradci Králové správnímu orgánu I. stupně podnět ohledně existence neregistrovaných poskytovatelů sociálních služeb (zjištěných v rámci úřední činnosti) se shromážděnými materiály a podklady ke dvěma zařízením, jedním z nich je zařízení Senior Centrum Mladé Buky 213.
24. Dne 13. 4. 2018 provedl správní orgán I. stupně místní šetření v zařízení. Návštěva proběhla neohlášeně bez vědomí a přítomnosti majitelky nemovitosti a prezidenta spolku (oba byli na dovolené v zahraničí). Návštěva spočívala v prohlídce zařízení, rozhovoru s jedinou přítomnou asistentkou sociální péče (která pečovala o všechny klienty) a administrativní pracovníci.
25. Součástí správního spisu jsou dále smlouvy o poskytnutí pomoci uzavřené mezi klienty a asistenty sociální péče (jeden klient má smlouvu s více asistenty), vzor smlouvy o nájmu bytu uzavřené mezi klienty zařízení a majitelkou budovy, vzor smlouvy příkazní uzavřené mezi klienty a žalobcem, dopis prezidenta spolku klientovi o přijetí do Spolku seniorů Mladé Buky, z.s. s informací o členském příspěvku (2 000 Kč měsíčně) a měsíční částce za stravu.
26. Oznámením ze dne 26. 4. 2018 bylo správním orgánem I. stupně zahájeno z moci úřední správní řízení ve věci přestupku dle § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách (žalobci bylo doručeno dne 30. 4. 2018).

27. Dne 9. 5. 2018 se manželé V. dostavili k nahlédnutí do spisu. Pan L. V. uvedl, že si není vědom porušení § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách s tím, že písemné vyjádření včetně případného doložení majetkových poměrů zašle po konzultaci s právníkem.
28. Dne 21. 5. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření zástupce žalobce k podkladům rozhodnutí (s argumentací shodnou s odvolacími i žalobními námitkami) ze dne 18. 5. 2018 a návrh na doplnění dokazování výsledkem asistentů sociální péče.
29. Dne 20. 6. 2018 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který dospěl k závěru, že v zařízení jsou ubytovány osoby (v případě dvoulůžkových pokojů se jedná o osoby, které se dříve neznaly), které jsou příjemci příspěvku na péči (ve stupni závislosti I až III), tedy osoby, které mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku a jejichž životní situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby a těmto osobám jsou poskytovány pobytové sociální služby typu domova pro seniory ve smyslu § 49 zákona o sociálních službách. Klienti zařízení (členové spolku) mají uzavřeny smlouvy o poskytování pomoci přímo s asistenty, se žalobcem nejsou v žádném pracovněprávním ani jiném smluvním vztahu. Odměňování jsou žalobcem v hotovosti. Žalobce na základě příkazní smlouvy uzavřené s členy spolku jejich příspěvek na péči rozděluje mezi jednotlivé asistenty. Správní orgán I. stupně se vypořádal i s důkazním návrhem žalobce a uvedl, že výslech svědků – asistentů nebude proveden, neboť z předložených podkladů a zjištění v rámci úřední činnosti dospěl k závěru, že výčet znaků sociální služby a důkazních prostředků je dostatečný k prokázání daného přestupku a uložení správního trestu. Měl tak za dostatečně prokázané, že účelem zavedení asistenta sociální péče v ubytovacím zařízení penzionového typu žalobce byla pouze snaha žalobce obejít zákonný požadavek registrace sociální služby dle § 78 a násl. zákona o sociálních službách a fungovat tak mimo systém sociálních služeb. Uložená pokuta 200 000 Kč, stanovená při dolní hranici možné výše, je dle správního orgánu I. stupně přiměřená a odpovídající závažnosti porušení zákona. Posuzována byla v obecnější rovině, neboť žalobce přes dané poučení správnímu orgánu nesdělil informace o svých majetkových poměrech.
30. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ztotožnil se se skutkovým stavem zjištěným prvostupňovým správním orgánem i učiněnými právními závěry.
31. Při jednání soudu, z něhož se žalovaný omluvil, zástupce žalobce setrval na podané žalobě a dodal, že předmět tohoto řízení ukazuje na palčivý problém v České republice týkající se způsobů poskytování sociálních služeb seniorům. Konstatoval, že stát neuznává alternativu pro seniory k domovům s platnou registrací. Poukázal na případ zobrazený v reportáži dne 10. 11. 2020 na portálu www.seznamzpravy.cz reportéra J. K., týkající se podobně fungujícího typu spolku jakým je žalobce, a na nepřiměřené represe ze strany státu vůči předsedkyni tohoto spolku. V odkazovaném případě byla uložena likvidační pokuta (350 000 Kč), spolek byl následně se svojí správní žalobou úspěšný a rozhodnutí správního orgánu bylo soudem zrušeno (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 30. 10. 2019, č. j. 65 A 92/2018-48, který zástupce žalobce doložil do spisu). Žalobce má za to, že žalovaný v nyní posuzované věci zcela přehlížel zprávy Úřadu práce z úvodu šetření, z nichž vyplývá úplná spokojenost seniorů a dále to, že péče asistentů sociální péče byla shledána na dobré úrovni. Žalovaný rovněž opakovaně přehlíží podstatu fungování spolku vylučující, aby se mohlo mluvit o poskytování sociální péče ve formě domova pro seniory. Členy spolku jsou totiž samotní

senioři. Žalovaný se nezabýval stanovami žalobce, které vymezují za hlavní účel spolku zabezpečení podmínek důstojného stáří a upravují práva členů spolku, mimo jiné účastnit se valných hromad, rozhodovat hlasováním na těchto valných hromadách, předkládat návrhy a připomínky pro lepší fungování spolku. Zdůraznil, že sociální péče není poskytována žalobcem, ale výhradně asistenty sociální péče v souladu se zákonem o sociálních službách. Žalobce tuto péči neposkytuje, ani neorganizuje. Argumentace žalovaného, že senioři nežijí v domácím přirozeném prostředí, není řádně zdůvodněna. Někteří senioři mají trvalý pobyt nahlášený v sídle žalobce a mnozí ho také považují za svůj domov. Žalovaný brojí a bojuje proti spolkům obdobného typu jako je žalobce, ačkoliv sám není schopen vytvořit uspokojující kapacitně dostatečné podmínky pro péči o takové osoby. Žalovaný dle něj postupoval s cílem ekonomické likvidace žalobce a zásadně rezignoval na další dokazování v této věci. Neprovedl výslech asistentů, případně samotných seniorů, lékaře docházejícího do spolku, či terénní služby zajišťující pro spolek nějaké úkony. Výslech uvedených osob zástupce žalobce navrhl k důkazu i v řízení před soudem. Dále navrhl důkaz zhlédnutím shora uvedené televizní reportáže. Setrval na žalobním petitu.

32. Soud s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že zástupcem žalobce výše navržené důkazy nebudou provedeny z důvodu zásady ekonomiky řízení a pro nadbytečnost. Soud má za to, že obsah správního spisu byl dostatečným podkladem pro vydání napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, jak bude uvedeno níže.

B. Právní závěry

33. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
34. Soud se z povahy věci nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě nichž dospěl k závěru, který v rozhodnutí vyslovil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že se žalovaný nevypořádal s předloženými a navrženými důkazy a nevyjádřil se k několika odvolacím námitkám.
35. Krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, pro něž by je nebylo možné přezkoumat. Žalovaný vylicil zjištěný skutkový stav věci na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu a zřetelně vyslovil své závěry, k nimž na základě svých úvah dospěl. Rovněž odůvodnil, byť stručně, neprovedení výslechu navržených svědků – asistentů. Přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce polemizuje s jeho odůvodněním i závěry. Přehlédnout nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky č.j. 8

- Afs 267/2017-38, ze dne 27. 2. 2019). Soud také zdůrazňuje, že smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat to, co již bylo vyřčeno. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soubhlasnou poznámkou osvojil“ (srov. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 46/2014 – 28, či ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 175/2016 – 32). O takový případ jde i v nyní projednávané věci. Jestliže tedy žalovaný proti jednotlivým odvolacím námitkám postaví vlastní ucelenou argumentaci, kterou fakticky vypořádá argumentaci žalobce, nelze takovému postupu ničeho vytknout.
36. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách, jehož se dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba tím, že poskytuje sociální služby bez oprávnění k jejich poskytování podle § 78 odst. 1.
37. Podle § 78 odst. 1 citovaného zákona lze sociální služby poskytovat jen na základě oprávnění k poskytování sociálních služeb, které vzniká rozhodnutím o registraci. Tato registrace přitom není na úrovni pouhé evidence žadatele, neboť její podmínky jsou velmi přísně vymezeny v § 79 zákona o sociálních službách, přičemž zahrnují materiální, technické, hygienické, personální (odbornou způsobilost fyzických osob, které budou poskytovat sociální služby) a jiné požadavky, které musí žadatel o registraci splňovat a dokládat. Význam uvedeného přestupku je zřejmý i z toho, že s ním je spojena výrazně vyšší pokuta, než u ostatních deliktů páchaných na tomto úseku veřejné správy. Podle § 107 odst. 5 písm. f) zákona o sociálních službách činí s účinností od 1. 8. 2016 horní hranice pokuty 2 000 000 Kč (do té doby činila 1 000 000 Kč a předtím 250 000 Kč). Z důvodové zprávy k novele provedené zákonem č. 189/2016 Sb. jsou zřejmé důvody, které ke zvýšení této pokuty vedly. V praxi se totiž rozmáhal tzv. „obchod se stářím“ spočívající v nelegálním poskytování sociálních služeb v různých ubytovnách a zařízeních nesplňujících potřebné standardy, kdy ani pokuty uložené při horní hranici podle dřívější právní úpravy neměly dostatečný odrazující účinek a počet zjištěných případů naopak narůstal. Uvedenou novelou také bylo do zákona v rámci zefektivnění boje proti poskytování sociálních služeb bez oprávnění vloženo nové ustanovení § 82b umožňující kontrolu neregistrovaných subjektů (*„[r]egistrující orgán je oprávněn provádět kontrolu i u fyzických a právnických osob, kterým nebylo vydáno rozhodnutí o registraci, nasvědčují-li skutečnosti tomu, že u těchto osob jsou poskytovány sociální služby bez oprávnění k jejich poskytování“*). To vše svědčí o společenské naléhavosti na postihu za uvedený přestupek.
38. V komentáři ASPI k ustanovení § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách je obdobně uvedeno, že každý, kdo poskytuje sociální službu (charakterizovanou zákonem o sociálních službách a především v návaznosti na základní činnosti při jejich poskytování a definici sociální služby uvedenou v § 3 uvedeného zákona), musí mít pro výkon této činnosti výše zmíněnou registraci, a to bez ohledu na právní formu tohoto poskytovatele. Registraci tedy musí mít jak organizace založená k veřejně prospěšnému účelu (spolek, ústav, obecně prospěšná společnost), tak organizace založená za účelem dosažení zisku (společnost s ručením omezeným, fyzická osoba podnikatel).

39. Podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o sociálních službách se v domovech pro seniory (které podléhají zákonné registraci) poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. V odstavci 2 jsou uvedeny základní činnosti uvedené služby: a) poskytnutí ubytování, b) poskytnutí stravy, c) pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu, d) pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu, e) zprostředkování kontaktu se společenským prostředím, f) sociálně terapeutické činnosti, g) aktivizační činnosti, h) pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.
40. Po provedeném přezkumném řízení se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů. Má tak na základě ve správním řízení opatřených důkazů (obsahu smluv: o ubytování, poskytování pomoci, příkazních, provedených zpráv z místního šetření a kontrol využívání příspěvku na péči) za prokázané, že ubytovaným klientům zařízení (členům spolku) je poskytována sociální služba typu domova pro seniory ve smyslu § 49 zákona o sociálních službách, neboť jsou zde osobám se sníženou soběstačností zejména z důvodu věku poskytovány ubytování, stravování, pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu a pomoc při osobní hygieně formou péče zajišťované asistenty sociální péče, kteří se střídají ve směnách. Dále je těmto osobám zajišťována lékařská péče a další činnosti. Soud nezpochybňuje žalobcem zdůrazňovanou skutečnost, že vyjmenované služby poskytují ubytovaným členům spolku asistenti sociální péče, kteří nejsou se žalobcem v žádném smluvním vztahu. To však na uvedeném faktu, že těmto osobám jsou v zařízení uvedené služby poskytovány, ničeho nemění. Správní orgány v souvislosti se zdůvodněním zavedení institutu asistenta sociální péče zcela správně upozornily na ustanovení § 3 písm. d) zákona o sociálních službách, definující pojem „přirozené sociální prostředí“, v němž mají být služby asistenta zpravidla poskytovány a za které ani dle názoru soudu nelze považovat zařízení žalobce, přestože deklaruje a dokládá čestnými prohlášeními členů, že mnozí z nich, kteří si tam přehlásili i svůj pobyt, jej za „svůj domov“ považují.
41. Za podstatnou pro posouzení dané věci považuje soud prokázanou skutečnost, že v zařízení – sídle spolku žalobce formálně péči ubytovaným členům spolku, pobírajícím příspěvek na péči, poskytují asistenti sociální péče, kteří s nimi mají sjednané smlouvy o poskytnutí pomoci (jeden asistent i s více klienty), reálně však asistenti poskytují osobní pomoc a péči o vlastní osobu všem ubytovaným klientům 24 hodin denně podle rozpisu směn v rozsahu 12 hodin (to bylo prokázáno např. v rámci kontroly v zařízení dne 20. 2. 2018 - využívání příspěvku na péči, kdy péči o všechny ubytované zajišťovala jedna asistentka). Ani skutečnost, že si asistenti sami mezi sebou zvolili svou vedoucí, na uvedeném závěru ničeho nemění. Není tak pochyb o tom, že poskytování péče je v případě žalobce navenek zajištěno prostřednictvím asistentů sociální péče, ale ve skutečnosti podmínky a rozsah péče o ubytované osoby odpovídají pobytové sociální službě typu domova pro seniory podle § 49 zákona o sociálních službách. Asistenti sociální péče de facto nahrazují personál v zařízení žalobce (jeden klient si při kontrole sociálních pracovníků dne 20. 2. 2018 myslel, že je ve zdravotnickém zařízení „na doléčení“ - viz čl. 7/33 správního spisu). K hrazení této péče je využíván příspěvek na péči, který člen spolku na základě příkazní smlouvy s žalobcem odevzdává žalobci a ten z něho hradí služby jednotlivých asistentů. Klient nemá zpětnou vazbu o vyúčtování svého příspěvku na péči konkrétním asistentům, nedisponuje žádným dokladem od asistenta ani od žalobce.

42. V projednávané věci není pochyb o tom, že jednotlivé smlouvy o poskytování pomoci byly uzavřeny vždy mezi asistentem sociální péče a ubytovaným členem spolku, nikoliv se žalobcem. Ačkoli žalobce setrvale zdůrazňuje, že nebyl subjektem smlouvy o poskytování pomoci, lze v rámci komplexního posouzení věci dospět k závěru, že výčet činností poskytovaných členům spolku na základě smluv o ubytování (provázanost majitelky nemovitosti se žalobcem je zřejmá, manželé V. jsou statutárními orgány spolku), smluv o poskytnutí pomoci a smluv příkazních, odpovídá základním, případně i fakultativním, činnostem vymezeným zákonem o sociálních službách (§ 49). Bylo tak prokázáno, že v zařízení - sídle spolku žalobce docházelo k poskytování sociálních služeb, které lze poskytovat pouze na základě registrace (§ 78 zákona o sociálních službách). Žalobce celé fungování Senior centra Sluníčko a poskytování uvedených sociálních služeb reálně zajišťoval, koordinoval a umožňoval. Krajský soud považuje správními orgány učiněný závěr o tom, že účel zavedení asistenta sociální péče v ubytovacím zařízení penzionového typu Spolek Seniorů Mladé Buky, z. s., byl veden snahou žalobce obejít zákonný požadavek registrace sociální služby dle § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách a fungovat tak mimo systém sociálních služeb, za příléhavý zjištěnému skutkovému stavu věci. Uvedený závěr (i záměr) lze vysledovat i z prohlášení „majitele“ zařízení (viz návštěva sociálních pracovníků ze dne 18. 7. 2017), že nebude chtít vstoupit do registru sociálních služeb. Žalobce se však fakticky jako poskytovatel sociálních služeb typu domova pro seniory navenek chová (viz odůvodnění výše).
43. Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného i v tom, že propojení žalobce s asistenty sociální péče vyplývá zejména z příkazních smluv. Žalobce tím, že vede evidenci smluv asistentů s klienty, zprostředkovává kontakt s asistenty a úhrady za služby asistentů, platby mezi asistenty rozděluje podle odpracovaných směn, zajišťuje zdravotní péči (prostřednictvím nasmlouvaného lékaře a mobilní záchranné služby) a ošetrovatelskou péči, se fakticky chová jako poskytovatel sociální služby typu domova pro seniory ve smyslu § 49 zákona o sociálních službách. Žalobce jako právnická osoba poskytuje sociální služby bez oprávnění, čímž naplnil znaky přestupku podle § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách. Přestože v zařízení nebyly shledány nedostatky v poskytované péči, v uvedeném soud dává žalobci za pravdu, neospravedlňuje to fakt, že žalobce poskytoval sociální služby v rozporu se zákonem. Skutečnost, že v poskytované péči nebyly shledány závady, mohla mít vliv na výši uložené sankce, nelze tím však zhojit shora uvedený závěr soudu.
44. I když soud rozumí argumentaci žalobce o palčivosti problému společnosti v péči o staré a nemohoucí spoluobčany, nemůže ji zohlednit při posouzení daného případu. Pravidla pro poskytování sociálních služeb jsou striktně daná zákonem o sociálních službách a ten, kdo tyto podmínky poruší, dopouští se přestupku dle § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách. Žalobce musí uvedenou argumentací apelovat spíše na zákonodárce, soud nemůže obcházení platného zákona tolerovat. Pokud stát nepřišel s žádnou alternativou domova pro seniory, nelze si takovou alternativu vytvářet „po svém“, jak to v daném případě učinil žalobce. Asistenti sociální péče nejsou v posuzovaném případě v žádném pracovně právním ani jiném smluvním vztahu se žalobcem. V tom lze dát žalobci za pravdu, ale to je asi tak vše, neboť všechny další kroky a aktivity žalobce směřují k tomu, že prostřednictvím asistentů sociální péče, jejichž činnost představuje výjimku z jinak zákonem vyžadované registrace (§ 83 zákona), poskytuje sociální služby, které jsou shodné se službami poskytovanými v domovech pro seniory (§ 49 zákona o

sociálních službách) a tím obchází zákonnou registraci dle § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách.

45. Krajský soud má za to, že rozhodnutí žalovaného je podloženo řádným zjištěním skutkového stavu odpovídajícím požadavkům § 50 správního řádu, proto další dokazování v této věci považoval za nadbytečné. Pokud jde o čestná prohlášení členů spolku (celkem 7), doložená v rámci odvolání a rovněž k žalobě, a žalobní námitku o nevypořádání se s těmito důkazy ze strany žalovaného, krajský soud konstatuje, že obsah těchto prohlášení je víceméně shodný (spokojenost s ubytováním a poskytovanou péčí asistentek, nesouhlas s potrestáním spolku, zařízení považují za svůj domov), jsou psána vlastní rukou a až na jedno (nečitelné), nejsou datována. Ač žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně na tato prohlášení nereagoval, nejedná se o takové pochybení, které by mohlo mít vliv na správnost závěrů napadeného rozhodnutí a jeho zákonnost. Jak již soud uvedl výše, spokojenost s poskytovanou péčí, či úroveň této péče, nejsou předmětem tohoto řízení.
46. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil neprovedení výsledku asistentů, nezabýval se právní povahou spolku a nevypořádal se s některými odvolacími námitkami. Předně krajský soud uvádí, že řízení u správního orgánu I. stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Správní orgán I. stupně na straně 6 rozhodnutí při výkladu zákonných podmínek pro poskytování sociálních služeb uvedl, že ani spolková činnost ve smyslu § 214 a násl. občanského zákoníku neopravňuje subjekt k poskytování sociálních služeb bez oprávnění, tj. bez registrace. Na straně 8 rozhodnutí k tomu doplnil, že registraci musí mít jak organizace založená k veřejně prospěšnému účelu (spolek, ústav, obecně prospěšná společnost), tak organizace založená za účelem zisku (společnost s ručením omezeným, podnikatel). Tím je podstata námítky vypořádána, neboť na právní formě subjektu, který poskytuje sociální služby bez povinné registrace, a to je podstata předmětné věci, nezáleží. Na uvedeném závěru ničeho nezmění ani vymezení účelu spolku. Správní orgán I. stupně se vypořádal i s důkazním návrhem žalobce na výsledky svědků – asistentů (viz výše bod 29.). Žalovaný odůvodnil, že uvedený důkaz nebude proveden z důvodu zásady hospodárnosti (§ 6 správního řádu).
47. Při jednání soudu zástupce žalobce poukázal na zrušující rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 30. 10. 2019, č. j. 65 A 92/2018-48, kterým bylo zrušeno skutkově obdobné rozhodnutí žalovaného. Tento rozsudek není na nyní projednávanou věc zcela přílehlavý. Rozhodnutí bylo zrušeno pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (žalovaný v tam posuzované věci odmítl provést další důkazy rovněž s odkazem na ustanovení § 6 správního řádu), neboť soud dospěl k závěru, že správní orgány vycházely z protokolu o kontrole a mnohé jejich úvahy oporu v tomto protokole nemají [soud poukázal na nesrovnalosti ve výpovědích některých seniorů a asistentů ohledně počtu pečujících asistentů, „stálých asistentů“, jejich střídání i péči rodinných příslušníků, ohledně toho, na jaký účet je zasílán příspěvek na péči a jak je distribuován, ohledně přípravy stravy (v tam posuzovaném případě některé asistentky tvrdily, že se strava vaří společně, jiné, že uvaří doma a jídlo dovezou)]. Žalovaný tak měl dle soudu navrhané důkazy provést nebo přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč tak

neučinil. Soud v dané věci nevyslovil žádné závěry ohledně toho, že se o přestupek dle § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách, nejedná. Zdejší krajský soud v nyní projednávané věci obdobné rozpory neshledal a žalobce je ani netvrdil. Jeho tvrzení jsou v obecnější rovině, jako polemika se závěry žalovaného. Dlužno dodat, že žalobní námitka v tom smyslu, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou žalobce stran zajištění stravování, je nedůvodná, neboť v odvolání žalobce se žádná taková námitka nenachází.

48. K výši uložené sankce žalobce žádné námitky neuplatil. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že výše uložené pokuty byla správním orgánem I. stupně zdůvodněna adekvátně, s příslušnou úvahou a při vědomí judikatury Nejvyššího správního soudu (povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům, leč žalobce v tomto směru přes výzvu správního orgánu žádnou součinnost neposkytl). Žalovaný vzhledem k závažnosti porušení zákona o sociálních službách shledal pokutu přiměřenou.
49. Na doplnění krajský soud konstatuje, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že rozsudkem zdejšího krajského soudu (jiného senátu) ze dne 12. 10. 2017, č. j. 31 Ad 14/2017-125, byla zamítnuta žaloba ve skutkově shodné věci (domov seniorů s. r. o. poskytoval služby vymezené v § 49 zákona o sociálních službách prostřednictvím asistentů sociální péče na základě stejných smluv jako v nyní projednávané věci, byla mu uložena pokuta za přestupek podle § 107 odst. 1 citovaného zákona). Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 3 Ads 336/2017-63, byla kasační stížnost žalobce zamítnuta. Nejvyšší správní soud potvrdil správními orgány a krajským soudem učiněné závěry o obcházení zákona, tj. poskytování sociálních služeb bez registrace dle § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách (viz bod [26] citovaného rozsudku), které lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
50. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu), proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

51. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu správního spisu ani nevyplývalo, že by mu v průběhu soudního řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. prosince 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu